

Zac Poonen: A főnöki beállítottság

2008. március (1)

A mi Urunk szolga volt, ezzel szemben a mai keresztény vezetők és misszionáriusok gyakran főnökök és urak. Lehet, hogy nem akadályozhatjuk meg, hogy mások „úrnak” szólítsanak, a kérdés azonban az, szívünk mélyén kívánunk-e urak lenni.

Szükségünk van nekünk is jól megtanulni azt a leckét, amit Jézus oly türelmesen tanított tanítványainak. Miután megmosta lábaikat, azt mondta nekik: „*Ő pedig ezt mondta nekik: a nemzetek királyai uralkodnak azokon, és akik hatalmat gyakorolnak rajtuk, jötevőknek hivatják magukat, de ti ne így legyetek, hanem aki nagyobb köztetek, olyan legyen, mint a legkisebb, és aki vezet, olyan, mint aki felszolgál, mert ki nagyobb, aki asztalhoz telepszik, vagy az, aki felszolgál? nemde az, aki az asztalhoz telepszik? de én köztetek úgy vagyok, mintha a felszolgáló volnék,*” (Luk. 22,25-27). Ó, mennyire szeretnénk ezeket a főnökösködő beállítottságunkat elítélő szavakat másokra vonatkoztatni. Urunk példája segítsen miket alázatra jutni. Vegyen el az Úr tőlünk minden hamisságot, az önbecsülést, a megtiszteltetés világi fogalmait, és a faji felsőbbrendűséget is, ha esetleg van bennünk. Tanítson bennünket újra arra, hogy Isten országában a nagyság lényege a szolgálóvá levésben van, ahogyan Jézusnál.

Segítsen az Úr bennünket arra, hogy az „alantas” helyet ne csak most foglaljuk el, hanem egészen életünk végéig. Ne törekedjünk soha arra, hogy testvéreink megtiszteljenek bennünket, tartsanak tőlünk, engedelmességen nekünk még akkor sem, ha mi vagyunk a régebbi munkások az Úr szőlőjében. Másokhoz való viszonyunkban ismerjük azt mindig fel, hogy ők az urak, mi pedig a szolgák, még ha a gyülekezet szervezeti felépítésében magasabb pozícióban is vagyunk, mint ők, még ha érettebbek és tapasztaltabbak is vagyunk. Mennél feljebb állunk, annál nagyobb a felelősségünk, hogy másokat szolgáljunk.

2.Kor. 4,5 vers ebben a tekintetben kihívás, megmér bennünket. Pál azt mondja benne értelemszerűen lefordítva: „Két dolgot prédikálunk: Jézus Krisztust Urunknak valljuk és hirdetjük. Magunkat pedig életünk által szolgálóknak Jézusért.”

Atyámfiai és nőtestvéreim, ez a mi kétoldalú követségünk. Amit pedig Isten egybefűzött, ember el ne válassza. Ez a teljes evangélium. Sohase essünk abba a bűnbe, hogy annak csak a felét hirdessük, mert ennek az üzenetnek csak a teljes hirdetése által fogják a pogányok Krisztust bennünk megszentelve látni. Az ebben való hiány akadályozza ma az Úr munkáját földünkön.

Ha szolgák akarunk lenni, nagyon-nagyon alázatosaknak kell lennünk. Ne cseréljük fel az alázatot a leereszkedéssel. Leereszkedni könnyű. Ezt még az egoista politikusok is megteszik. Sőt még beképzelték is lehetünk szívünk mélyén, hogy nagy emberek vagyunk, de mi leereszkedünk az egyszerű emberek közösségéhez, amit aztán alázatnak tartunk. Nem, ez egyáltalán nem alázat.

Az igazi alázat magában foglalja annak elismerését, hogy Isten szemében nincs különbség köztem és bárki más közt. Minden természetszerű különbség, ami köztem és mások közt fennáll, környezeti helyzetekből és tényezőkből, stb. állt elő, a kereszt pedig mindezt eltörölte. Jézus keresztje mindnyájunkat visszavisz a nullára. Ha ez az én életemben még nem történt meg, akkor az csak azt mutatja, hogy én még nem kezdtem el a többi embert magamnál feljebb becsülni, ahogy Filippi 2. ezt mondja számunkra. Ha egyszer már nullára lecsökkentünk, akkor már egyszerű lesz önként és örömmel telve elfoglalni a legkisebb helyet. És akkor Istennek is könnyű lesz tökéletes szándékát általunk véghezvinni.

Ameddig Mózes (40 éves korában) úgy érezte, hogy ő az Isten népének a vezetője, addig Isten nem tudta őt használni (Csel. 7,25). Istennek további 40 évre a pusztába kellett őt vinni, hogy megtörje. Végül Mózes eljutott arra a pontra, amikor azt mondta: „Uram, nem vagyok én a megfelelő ember erre a munkára. Nem illik ez hozzám. Még csak beszélni sem tudok”, (és ő ezt tényleg úgy is gondolta, ez nem alázat volt, mint oly sok embernél, akik hasonló dolgokat mondanak!) Csak ekkor tudta őt Isten használni, mivel Mózes eljutott a saját maga határáig. 40 éves korában csak egyetlen embert tudott

Egyiptomban a homokban eltemetni. Miután Isten őt megtörte, a teljes egyiptomi hadsereget eltemette a Vörös tenger alatt. Ez az eredménye a megtört embernek.

Nem elegendő, hogy az Úr fogta az őt kenyeret és megáldotta. Meg is kellett törni azokat, hogy a tömeg majd jóllakhasson. Ennek a folyamatnak kell a mi életünkben is újra és újra megismétlődni. Isten kézbe vesz minket, megáld, megtör, majd használ bennünket. Azután arra hajlunk, hogy fönt érezzük magunkat, mivel arra használt, hogy sokakat megelégtünk. Ezért kell, hogy újra kézbe vegyen bennünket, és megint megtörjön. És ez a folyamat egész életünkön át tart.

Tanuljuk megbecsülni az összetörtséget. Ha egy kis atomot megtörnek, nagy erők szabadulnak fel! Milyen nagy erő szabadulhatna fel, ha gyülekezeteink vezetői, majd pedig gyülekezeteink Isten által meg lennének törve.

Forrás:

Christian Fellowship Church – Bangalore, India

www.cfcindia.com